

आत्मवान्बुद्धिमान्बुद्धिअहं ब्रह्मास्मीति वाक्यजां धीवृत्ति मनःसंकल्पविकल्पात्मकं बुद्ध्यातयावृत्त्या मनसाविषयान्शब्दादीन्तेषां विशेषणं आत्मन इति मनो रूपानित्यर्थः ॥ १८ ॥ योगावांतरफलमाह निगृहीतेति तत्तस्यामवस्थायां देवताः इंद्रियाणि तं योगिनं ईश्वरं याति प्रविशंति एतेन तत्तत्पञ्चत्वमपि ज्ञेयं ॥ १९ ॥ ताभिर्देवताभिः संयुक्तं ऐकात्म्यं गतं मनो यस्य धीमात्रेण स्थायिनः सत्त्वे धीमात्रे ब्रह्मभूयाय ब्रह्मभावाय भुवोभावे इति कथम् ॥ २० ॥ न प्रवर्तते योगैश्वर्यं न प्रकाशते ति पाठे ऐश्वर्येण योगी विदितो न भवेत् योगतंत्रैर्निरोधप्रधानैरेव यत्नैरुपक्रमेत् सत्यसंकल्पादीन् न भावयेत् किंतु अस्थूलत्वादीनेवेत्यर्थः न नुकथमेकस्यात्मवस्तुनः सगुणत्वं निर्गुणत्वं चेत्यत आह येनेति तंत्रं तत्र प्रतिपाद्यं योगं तंत्रयतः अनुतिष्ठतः येन रूपेण विशिष्टावृत्तिः स्यात्तत्तदाचरेत् स विशेषत्वं वृत्त्युपाधिकृतं स्वतन्तुनिर्विशेषत्वमेवेति भावः ॥ २१ ॥ कगेति कणादीनपि भक्षयेन्न तु योगैश्वर्यं उपजीवेतेत्यर्थः कुल्माषाः पक्वमाषाः यावकं यवचूर्णजं जलोष्मपक्वं सक्तवः सक्तून् ॥ २२ ॥ २३ ॥ प्रवृत्तं कर्म तदनुरोधेन योगेऽतरायं न कुर्यात् ज्ञानान्वितं

धृतिमानात्मवान्बुद्धिनिगृहीयादसंशयं ॥ मनोबुद्ध्या निगृहीयाद्विषयान्मनसात्मनः ॥ १८ ॥ निगृहीतेंद्रियस्यास्य कुर्वाणस्य मनोवशे ॥ देवतास्तत्प्रकाशं ते हृष्टायां तितमीश्वरं ॥ १९ ॥ ताभिः संयुक्तमनसो ब्रह्मतत्संप्रकाशते ॥ शनैश्चापगते सत्त्वे ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ २० ॥ अथवानप्रवर्तते योगतंत्रैरुपक्रमेत् ॥ येन तंत्रयतस्तंत्रवृत्तिः स्यात्तत्तदाचरेत् ॥ २१ ॥ कणकुल्माषपिण्याकशाकयावकसक्तवः ॥ तथामूलफलं भैक्ष्यं पर्यायेणोपयोजयेत् ॥ २२ ॥ आहारनियमं चैव देशकाले च सात्त्विकं ॥ तत्परीक्ष्यानुवर्तते तत्प्रवृत्त्यनुपूर्वकं ॥ २३ ॥ प्रवृत्तं नोपरुंधेत शनैरग्निमिवेधयेत् ॥ ज्ञानान्वितं तथा ज्ञानमर्कवत्संप्रकाशते ॥ २४ ॥ ज्ञानाधिष्ठानमज्ञानं त्रीलोकानधितिष्ठति ॥ विज्ञानानुगतं ज्ञानमज्ञानेनापकृष्यते ॥ २५ ॥ पृथक्कात्संप्रयोगाच्च नासूयुर्वेदशाश्वतं ॥ सतयोरपवर्गज्ञो वीतरागो विमुच्यते ॥ २६ ॥ वयोतीतो जरामृत्युजित्वा ब्रह्मसनातनं ॥ अमृतं तदवाप्नोति यत्तदक्षरमव्ययं ॥ २७ ॥ इति श्रीमहाभारतेशांतिपर्वणि मोक्षधर्मपर्वणि वार्ष्णेयाध्यात्मकथने पंचदशाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २१५ ॥ ॥ ६३ ॥ ॥ ६३ ॥

कर्मक्रमेण इंधयेत् वर्धयेत् तथा कुर्वतो ज्ञानं ब्रह्म प्रकाशते ॥ २४ ॥ नन्वात्मा भिन्नस्य ज्ञानस्याप्रकाशायोगात् कथं प्रकाशत इत्युक्तिरत आह ज्ञानेति त्रीलोकान् जायदादीन् विज्ञानं बुद्धिः तदनुगतं सधीः स्वमोभूत्वाध्यायतीवलेलायतीवेत्यादिश्रुतेः अज्ञानेन अनात्मा दौ आत्मा दिबुद्धिरूपेण विपर्ययेण प्रकाशमानमपि ज्ञानं अवस्थात्रयकालुष्यादप्रकाशमानमिवेत्यर्थः ॥ २५ ॥ ननु सांशं अंशतः प्रकाशते न तु निरंशमस्य सर्वात्मनाऽप्रकाशः प्रकाशो वा बाध्य इत्याशंक्याह पृथक्कादिति अवस्थात्रयातो तमपि तत्संप्रयुक्तत्वेन गृह्यन् असूयुः शाश्वतमनुपाधिमात्मानं दूषयन् तं न वेद तयोः पृथक्कापृथक्कयोरपवर्गपर्यंतं रूपवृत्तेति पाठेरूपवृत्तं स्वभावरूपमबाध्यत्वेन बाध्यत्वेन च जानन् ॥ २६ ॥ वयोतीतः जितकालः ततो वीत जरामृत्युर्ज्ञात्वेति पाठांतरं सुगमं ॥ २७ ॥ इति शां० मो० नै० भा० पंचदशाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २१५ ॥